

Josep Maria Pascual insisteix que els segrestadors «ja deuen ser ben lluny».

Mentre tot de periodistes s'han encabotat a mostrar una pila de contradiccions en la versió d'aquest primer moment, és possible que l'acció s'esdevinguera de qualsevol altra manera. Així ho demostren les múltiples contradiccions. Josep Maria Pascual no diu *tota* la veritat. I ha canviat la versió en cada declaració. Però, en aquest primer moment, potser això no és tan important, i tot es justifica només per la por. Si l'industrial va veure les cares dels segrestadors, la literatura que ha estat capaç de produir per evitar de contar-ho és una anècdota més en tot l'estrany afer.

J. M. PASCUAL, DEL NO RES A LA FORTUNA: «NINGÚ NO APOSTAVA UN DURO PER ELL»

Família Pascual, fil per randa

Coneguts a Pego com «els randeros», ningú no hauria augurat, fa quaranta anys, un futur tan brillant a la família de Josep Maria Pascual. Però el «happy end» és ja una realitat, encara que enterbolida pel misteri d'un segrest amb nombroses contradiccions.

Remei Blasco

Josep Maria Pascual és, d'ençà que es va tenir notícia del seu segrest i de l'alliberament posterior, el punt de mira de tots els mitjans de comunicació. Malgrat ser el president de l'em-

Això explicaria que no arribara a veure la cara d'uns assaltadors que el van amenaçar amb armes distintes segons cada declaració, pública o no, que accediren al seu garatge i fugiren amb el seu cotxe amb ell cloroformat (!). Amb les teories de Josep Maria Pascual sobre el cloroform que li van aplicar per adormir-lo i ficar-lo en el maleter del seu cotxe la ciència mèdica tremola.

Si de veritat, com ho sembla, la por i no una altra causa han deformat els fets, les altres versions, on es parla de conxorxa familiar, xantatge o el que siga, podrien trobar més sentit en unes altres contradiccions i en la mateixa resolució, rapidíssima, del cas. La família demanà, el mateix dijous de matí, ajuda a la policia, a través d'Eugenio Burriel, delegat del govern central i governador civil, però dissabte, en el moment del lliurament dels diners, van ser taxatius: bloqueig total. Malgrat que Burriel insistí que no responia de la vida de l'industrial si no acceptaven l'actuació policial, el tancament va ser total. El mateix industrial participà en les discussions sobre el rescat. Igualment, Josep Maria Pascual vol «en l'estranger» els seus segrestadors. Finalment, els assaltants utilitzaren de nou, per alliberar-lo, el mateix cotxe que li havien furat dijous, ben fixat per la policia. La por podria contestar molts interrogants. Però potser la literatura, en aquest cas, ens mostrarà alguna sorpresa final. □

presa més important d'Europa en la comercialització de fruites i hortalisses, mai no havia estat objecte de tantes especulacions periodístiques d'una història atípica, estranya, d'una desaparició-segrest que ha motivat diferents interpretacions per part de família, fonts policials i mitjans de comunicació.

Biografia original

Al carrer del capità Cendra, número 16, de Pego —a la Marina Alta—, naixia, el 16 de novembre de 1928, **Josep Maria Pascual**, destinat a ser un dels empresaris més rellevants del país i, si és cert que tothom té el seu destí escrit, a ser, també, *star* d'una novel·la policíaca, l'argument de la qual no està massa definit a hores d'ara. Ara bé, si tenim en compte que **Josep Maria** ha estat un productor cinematogràfic, encara que d'escàs èxit comercial, no seria estrany que ens sorprenguera amb una pel·lícula de la seua pròpia vida, amb segrest inclòs, és clar.

Fill de **Ferran Pascual** i de **Dolors Pascual**, **Josep Maria** és el tercer de quatre germans i l'*alma mater* del *holding*. La família és catalogada, des de Pego, com de *mitja capeta*; per tant, ací naix també un element cinematogràfic. De la pobresa a l'opulència, de l'home pobre a l'home ric, tota una trama que ha donat molt de si en el món del cinema.

Optimista per naturalesa i amant dels negocis, l'objectiu de **Josep Maria Pascual** va ser, des de molt jove, arribar a la direcció d'una gran empresa. Tenia un model a seguir: **Antoni Mayans**, exportador de taronges de Gandia (per al qual treballava com a corredor el seu pare, **Ferran Pascual**) i que es va convertir en un dels empresaris més importants de la comarca de la Safor en els anys vint i trenta.

«El meu pare havia estat una persona poc ambiciosa, perquè havia tingut l'oportunitat d'associar-se amb **Antoni Mayans**, i no ho va fer. Els meus germans i jo vàrem idealitzar aquesta persona, representava l'home que del no res havia fet una fortuna, i el teníem com a model; la nostra major il·lusió era, quan fórem majors, convertir-nos en exportadors com ell».

Amb aquest propòsit, inicien **Antoni**, **Josep Maria** i **Vicent Pascual** l'aventura dels negocis; més tard serien coneguts com Pascual Hermanos, SA. El germà major, **Ferran Pascual**, va quedar fora de l'empresa perquè, segons un dels seus fills, «havia tingut un fracàs comercial en la compra-venda de cítrics i no va voler participar amb els altres germans. Va ser una decisió voluntària, però estava una mica res-

Josep Maria, amb Ferran i Vicent.

sentit, ja que ell havia iniciat un petit magatzem per a la comercialització de taronges».

Aquesta escissió familiar portaria els germans Pascual per diferents camins i, finalment, a ocupar posicions socials quasi antagòniques. Mentre el germà major, **Ferran Pascual**, que va morir l'any 1982, construïa el càmping San Fernando (ara propietat de la seua família i amb una participació important de capital del *holding* Pascual Hermanos), els altres germans, **Vicent**, **Josep**

«**Holding**» Pascual, a Pego

Unes sis-centes persones de Pego treballen a les empreses que tenen els germans Pascual en aquesta ciutat, bàsicament destinades a la comercialització hortofrutícola. Asseguren els pegolins que «els càrrecs importants de les empreses del *holding* a l'estranger també estan ocupats, en la majoria dels casos, per gent del poble». Però no s'acaben de posar d'acord a l'hora de valorar la presència del Grup Pascual a la seua ciutat. Mentre per a uns ha significat

tat de veure els membres del clan per a expressar-los les impressions particulars. La presència, en persona, del *cervell gris*, **Josep Maria Pascual**, a Pego només es fa realitat en dates molt concretes, com les vacances de Nadal.

Com explica un veí del poble, «els altres germans vénen tots els caps de setmana, però **Josep Maria** és conegut pel nom i quasi ningú no l'ha vist mai. No és una persona *campechana*, que vaja al bar a fer-se'n quatre, guarda les distàncies, està apartat de la línia popular. És com si parlàrem d'una persona inexistente, de plàstic, d'una imatge deshumanitzada...»

Josep Maria, però, visitava la seua ciutat natal, el darrer mes de juliol, per lliurar els premis del certamen de pintura Vila de Pego, un concurs que l'industrial va crear com a agraïment, després que l'alcalde franquista, **José Pérez Tous**, el nomenara fill predilecte de la ciutat.

Altres títols completen el currículum de Josep Maria Pascual: Colós del País Valencià, orde al mèrit civil amb títol d'il·lustríssim; *very important person* del Regne de València; Croix de Comandeur du Mérite et Devonement (França), i és membre de la Societat de compositors, on registra les seues peces musicals.

Novel·la rosa

Alt i d'aspecte seriós, constantment refugiat darrere unes fosques ulleres de sol, tenia de xicotet una imatge prou diferent a la que darrerament ens han oferit els mitjans de comunicació. Assegura **Joan Antoni Pascual**, nebot de **Josep Maria Pascual**, que «el meu tio era tímid, apocat, estava sempre malalt i ningú no apostava un duro per ell». Això sí, va ser sempre una persona constant, constant en els negocis i constant en la seua vida privada».

Enamorat d'una jove de bona família —no dedicada a res en especial i a moltes coses en particular, a l'església, a l'acció catòlica, a donar classe de religió als xiquets—, i no desitjat pels pares d'aquesta, després de festejar amb una catalana, decideix esperar que la fortuna li arribe, per a emparentar amb el seu amor incondicional, que era i és la jove de Pego **Maria Alemany Ortalà**.

Ens conta **Joan Sasgar**, veí d'aquesta vila, que «l'esdeveniment va alçar un gran rebombori, ningú no en sabia res, com ara amb el segrest, i, de sobte: li han regalat un braçalet de brillants a Maria... era la petició de mà. Tot Pego estava al·lucinat, i al poc de temps de morir el pare de la xica, es van casar, ja entradets en anys».

Foto retrospectiva del magatzem al carrer de Sant Miquel a Pego.

Maria i **Antoni**, amb vint-i-quatre, dinou i catorze anys respectivament, llogaven un magatzem al carrer Sant Miquel de Pego, on encara es treballa en l'actualitat.

La faena estava perfectament delimitada. **Vicent** comprava els cítrics, **Antoni** s'encarregava de les tècniques d'empaquetatge de fruites i **Josep Maria** estudiava peritatge mercantil i idiomes, per organitzar el *marketing*. Ningú no es podia imaginar llavors que les coses els anirien tan bé; amb un préstec de tres-centes mil pessetes al Banco Espanol de Crédito, l'any 1949, es convertien en poc de temps en l'empresa número u en el *ranking* dels exportadors de l'estat.

Els noms de Pascual Hermanos, primer, i el del *holding* Grup Pascual, després, els portaran arreu d'Europa, Colòmbia, Brasil i fins i tot alguna experiència no massa reeixida a països africans com el Senegal. A Pego, però, sempre han estat coneguts com *els randeros*, perquè, com conta una veïna del poble, «davant de sa casa, quan feien el mercat del dijous, es posava un venedor de randes, i tota la vida els hem dit randeros».

la «salvació» econòmica, per als altres ha dificultat el desenvolupament d'altres iniciatives, ja que Pascual Hermanos concentrava tot el potencial humà.

La conflictivitat laboral es fa palesa cada any quan arriba l'hora de concertar els sous per a iniciar la campanya de recol·lecció de cítrics. Però, els encarregats dels magatzems de Pego asseguren que «la proposta de vaga, en cas de desacord, no ix mai dels seus treballadors, sinó que és gent d'altres comarques, molt més combativa, la que planteja la reivindicació». Els que no guarden cap relació amb l'empresa reconeixen que, «si vens les taronges a Pascual hermanos, les cobres». Pel que fa a la situació dels treballadors, afirmen que «viuen amenaçats psicològicament, tenen por a perdre la faena, i això explica que no protesten si se'ls denega algun dret, com per exemple el temps necessari per a anar a votar, cosa que va passar en les darreres eleccions municipals».

La família Pascual genera, doncs, passions antagòniques, tant a Pego com a fora, de l'enveja a l'admiració incondicional, passant per la indiferència. Però no sempre es té l'oportuni-

FEM

70 ANYS

... i tenim el futur!

Per assegurar-nos un futur de solidaritat i progrés

Els valencians aprovarem en 1982 l'Estatut d'Autonomia, norma bàsica de convivència que defineix els signes que ens identifiquen com a poble i que descriu les nostres institucions de govern.

Després ens proposàrem d'aconseguir per als valencians el màxim nivell de competències i de recursos. Aquests objectius els podem considerar acomplits: La Comunitat Valenciana ha arribat al límit màxim de competències; enguany el pressupost del Govern Valencià ha estat de 214.360 milions de pessetes, front als 700 milions de 1982.

Podem dir amb orgull que la Generalitat —amb el suport de tots els valencians— ha arribat a convertir-se en un potent instrument polític i econòmic per a la Comunitat Valenciana.

Volem ser, a més, un instrument eficaç per promoure el creixement de la nostra agricultura, indústria i turisme i el benestar de tots els valencians. Per a això, hem invertit en els últims quatre anys més de 100.000 milions de pessetes en promoció de la nostra economia, en fer carreteres, en crear col·legis, serveis, ...

El futur és nostre.

9 D'OCTUBRE
LA FESTA DE TOTS

GENERALITAT
VALENCIANA

Josep Maria Pascual és catòlic practicant, porta els seus tres fills, **David**, **Ferran** i **Josep**, a un col·legi de l'Opus Dei del Vedat de Torrent, situat enfront de la finca La Quintana, habitatge de la família Pascual en les rodalies de la ciutat de València, i els parla en castellà, cosa que no deixa de causar-li problemes d'expressió, ja que la seua llengua materna és la del país.

Fonts pròximes a la família assenyalen: «Josep Maria Pascual, políticament, té asèpsia valorativa, no té cap ideologia. Sempre fa costat al polític de torn, perquè considera que és convenient tenir-lo de cara. A més, si l'ha votat la majoria, cal ajudar-lo. S'ha dit, en alguns medis, que tenia una estreta amistat amb la família aristocràtica francesa dels Rothschild, però no és cert».

Aquests empresari, vingut del no-res

a la fortuna, passa els seus dies entre les cases de Londres, València, París (ciutat on té una casa enfront del museu del Louvre, de la qual es rumoreja que havia estat propietat d'un alt diplomàtic o, possiblement, del secretari de Napoleó) i la finca del Vedat de Torrent. Les seues principals aficions són el cinema, la música i la pintura.

En cada casa té un piano i, entre operació financera i negociació del segrest, interpreta les melodies que compon per als amics, contempla algun quadre d'un pintor de l'escola de Miquel Àngel. Recorda, també, tertúlies amb **Bunuel** o recapacita per què no va produir aquella pel·lícula amb el realitzador nord-americà **Sam Peckinpah**. Ara no sabem on és, si a Miami, amb **Julio Iglesias**, o pensant l'oferta que li farà demà a un empresari kuwaitià, que vol comprar-li el càmping San Fernando. □

mació i la confiança potser són les variables que, avui per avui, més afecten qualsevol projecte borsari. Així, no s'ha de parlar del futur d'aquest projecte del grup Pascual en funció dels tres-cents milions que ha hagut de pagar, sinó de com ha circulat la informació i com s'ha vist modificat l'estat de confiança respecte a les empreses i els seus gestors.

A partir d'ací, les conclusions poden ser radicalment distintes i el grup Pascual haurà d'ajornar, fins a un futur més transparent, els seus plans de cotitzar en borsa. Aquesta és la conseqüència econòmica més greu d'un segrest enterbolit. Més encara quan es té la sensació que la falta de claredat ha estat facilitada des de la mateixa família Pascual.

Aquest grup, que avui controla el 30 per cent de les exportacions de cítrics de l'Estat espanyol, amb una facturació total anual que supera els 20.000 milions de pessetes, va nàixer l'any 1949, però és el 6 de maig de 1959 quan es constitueix com a Pascual Hermanos, SA. **Josep Maria Pascual Pascual** tornava de França, on havia estat des dels 18 anys; aleshores, en tenia 21. S'ha comentat, sempre desmentit per la família, que de l'estat fronterer va portar alguna cosa més que diners i experiència. Va importar influència, producte de les seues relacions amb els **Rothschild**, la família financera francesa per excel·lència. Açò explicaria que, al principi, durant molts anys, només treballara amb un banc, **Banco Español de Crédito**, on els **Rothschild** sempre han tingut cert poder. De tota manera, aquests fets són de difícil contrastació i, de moment, passaran a la història com a llegenda.

PEGO, PARÍS, LONDRES... EL «HOLDING» PASCUAL

Josep Maria Pascual Pascual, gerent

Des de fa mesos, Pascual Hermanos, SA, treballa en el projecte de capitalitzar-se a través de la borsa. Un projecte ambiciós, que, possiblement, s'ajornarà per una informació nebulosa de la família Pascual.

Rafael Castelló

Nau de l'empresa a Pego. Baix, placa del «holding» a València.

Segons declarava un alt càrrec del grup Pascual Hermanos, SA, la setmana passada, «el pagament dels tres-cents milions del rescat no ha d'afectar els projectes i els plans empresarials, encara que pot alentir-los». I és cert, el projecte més ambiciós del grup, la seua cotització en borsa, pot veure's molt poc afectat pel desemborsament del rescat.

Ara bé, com s'ha demostrat històricament, en borsa, la rendibilitat i/o la situació financera d'una empresa no són els factors únics i determinants de les decisions dels inversors. La infor-

